

El Comissionat

À

Com que he detectat un cert interès pel meu futur laboral entre gent que em coneix poc o gens, em permetré aprofitar aquest espai per explicar com ha anat això del Comissionat del Centre Històric.

No és cap secret que després de trenta anys d'actuacions i inversions públiques, i malgrat els èxits puntuals aconseguits, la situació del centre històric de la ciutat no és la que tots voldríem. Un segle després que la burgesia abandonés la Manresa antiga encara no hem aconseguit capgirar la tendència negativa llavors iniciada. Constatant això, els grups municipals de CiU i ERC, amb l'alcalde al davant, arriben a la conclusió que cal algú que es dediqui en exclusiva al centre històric, que resolgui petits i grans conflictes i impulsi projectes transformadors. Pensen, també, que aquest algú hauria de tenir prou autonomia, criteri propi i iniciativa com per tibar d'aquest carro sense esperar ordres assegut en una cadira, i aquest estiu arriben a la conclusió que un servidor podria ser la persona.

He viscut molts anys al barri vell, me'l conec, m'hi coneixen i me l'he rumiat bastant. Em sento preparat i amb ganes per fer de Comissionat del Centre Històric, però també sé, perquè és lògic, que hi deu haver altra gent que podria fer aquesta tasca tant o més bé que jo. Ara bé, no penso que un examen, unes oposicions, siguin la millor manera de trobar la persona per a una feina com aquesta, en la qual els coneixements requerits són difícilment compilables i l'actitud n'és el factor determinant. Sempre he defensat la necessitat de càrrecs de lliure designació (de confiança, si ho preferiu) per a determinades funcions i amb determinades condicions salarials i laborals (1.800 ? al mes, en el meu cas). De fet, tots els grups polítics (i quan dic tots, vull dir tots) disposen de càrrecs d'aquesta mena quan tenen responsabilitats de govern (o d'oposició?) en institucions d'una certa importància.

En tot cas, i més enllà de la polèmica sobre la meva designació, a finals de gener començo una feina que crec necessària per a la ciutat i compto fer-la des de l'ampli marge d'autonomia del qual disposaré, però també des de la coresponsabilitat amb el barri, amb la ciutat i amb tots els grups municipals sense excepció. Al capdavant, no veig qui hi guanyaria si jo renunciés a fer una tasca que algú ha de fer i que crec que puc fer bé. I és que ja ho deia el lema d'un club de futbol malauradament desaparegut: ?Ni Barça ni Madrid, Barri Antic!.